

3. Сюгита Сунсукэ. Тема природы в мировоззрении Хаяо Миядзаки – взгляд сквозь призму паназиатизма. URL: <https://www.nippon.com/ru/in-depth/a03903/>

4. Царство грёз и безумия / The kingdom of dreams and madness – Фильм. URL: http://gidfilm.ru/video/555887-Tsarstvo_Grez_i_Bezumiya-Film

5. IMDb Charts. Top Rated Movies. URL: https://www.imdb.com/chart/top?ref_=nv_mv_250

Ружицька Н.Е.

аспірант,

Національний університет біоресурсів

і природокористування України

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ОБ'ЄКТІВ ІСТОРИЧНОЇ НЕРУХОМОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Основним інструментом, що регулює збереження об'єктів історичної нерухомої культурної спадщини являється нормативно-правове забезпечення державного управління у сфері охорони культурної спадщини. На сьогоднішній час актуальним є пошук шляхів оптимізації та раціоналізації правового забезпечення державного регулюючого впливу у сфері охорони культурної спадщини. Удосконалення нормативно-правового регулювання слугує покращенням економічного рівня держави, що в свою чергу являється підґрунтям для раціональної роботи та реалізації функцій державного управління щодо об'єктів історичної нерухомої культурної спадщини.

Збереження цінних історичних об'єктів у вигляді нерухомої спадщини є важливою складовою сталого розвитку країни. Так, на території України є безліч історичних, архітектурних, археологічних та культурних пам'яток, проте на сучасному рівні є низка проблем в галузі охорони даних об'єктів. Держава регулює дані питання співпрацюючи з Центром всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, який зазначає, що в Україні спостерігаються певні позитивні зрушення в збереженні культурної спадщини та зростанні свідомості суспільства щодо необхідності її збереження.

Початком становлення правового регулювання у сфері охорони нерухомої культурної спадщини слугує прийняття норми Конституції України 1996 року, де вказано, що культурна спадщина охороняється законом, та держава забезпечує збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність [1].

За роки незалежності прийнято понад 200 законів і підзаконних актів, які регулюють питання охорони культурної спадщини. Серед них провідне місце займають закони України, які містять спеціальні норми саме щодо охорони культурної спадщини, в тому числі регулюють і управлінські відносини у зазначеній сфері: «Про музеї та музейну справу» (1995 р.), «Про охорону культурної спадщини» (2000 р.; зі змінами і доповненнями), «Про охорону археологічної спадщини» (2004 р.), Закон України «Про культуру» (2010 р.) та ін. Окремі правові норми, що стосуються державного управління у сфері охорони культурної спадщини містять інші законодавчі акти, що регулюють більш широке коло суспільних відносин: Кримінальний Кодекс України, Земельний Кодекс України, Кодекс України про адміністративні правопорушення тощо. будівництва на відповідній території.

Центральним елементом у системі законодавства України, що регулює сферу охорони культурної спадщини став Закон України «Про охорону культурної спадщини», прийнятий Верховною Радою України у 2000 р. [1].

Прийняття даного Закону узагальнило попередній досвід щодо пам'яткоохоронної діяльності та одночасно було впроваджено принципи та рекомендації задекларовані у міжнародній документації.

З 2014 року ведеться робота над проектом Закону України «Про охорону і збереження нерухомої культурної спадщини», який регулюватиме правові, організаційні, економічні, соціальні й науково-технічні засади діяльності щодо охорони, збереження, раціонального використання та активного включення у суспільне життя нерухомої культурної спадщини, захисту історично успадкованого характеру середовища історичних населених місць, а також щодо всебічної підтримки й захисту прав суб'єктів цієї діяльності [3].

07 жовтня 2015 р. Міністерством культури України було представлено нову Концепцію реформи у сфері нерухомої культурної спадщини [3], яка передбачає децентралізацію, дерегуляцію, прозорість адміністрування, запровадження норм прямої дії у сфері нерухомої культурної спадщини, а також посилення адміністративної та кримінальної відповідальності за пошкодження та руйнування пам'яток.

На сьогоднішній час Кабінетом Міністрів України схвалена «Довгострокова стратегія розвитку української культури – стратегія реформ», головною метою якої є удосконалення політики у сфері захисту культурної спадщини, у зв'язку з необхідністю передачі частини державних повноважень на місцевий рівень та посилення відповідальності місцевих органів влади у сфері охорони культурної спадщини [4]. Задля цього було передбачено розробити проекти Законів України «Про археологічну спадщину», «Про захист культурної спадщини», «Про нематеріальну культурну спадщину» та внести зміни до Закону України «Про культуру».

Узагальнюючи вищенаведені нормативно-правові документи варто сказати, що управління у сфері охорони культурної спадщини в Україні являється обширним та має комплексний характер. Проте, державою не схвалено єдиного закону, який би регулював усі аспекти суспільних відносин у сфері охорони культурної спадщини. Окрім базового Закону «Про охорону культурної спадщини», зазначені відносини регулюються різними законодавчими і підзаконними актами. Тому, переважна більшість правових документів не узгоджується між собою, що спричиняє труднощі щодо реалізації функцій державного управління у сфері охорони об'єктів нерухомої культурної спадщини. Законодавство України потребує впровадження сучасних підходів щодо регулювання чинних нормативно-правових актів, прийняття концепцій та програм, що відповідатимуть та будуть регламентовані документами ЮНЕСКО, ІКОМОС, та рішеннями ради Європи.

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відом. Верхов. Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Про охорону культурної спадщини [Електронний ресурс] : Закон України від 8 черв. 2000 р. № 1805-III. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1805-14>
3. Офіційний сайт Міністерства культури України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mincult.kmu.gov.ua/>
4. Про схвалення Довгострокової стратегії розвитку української культури – стратегії реформ [Електронний ресурс]: Розпорядження Кабінете Міністрів України від 01 лютого 2016 р. № 119-р. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/>